

ved at beholde de af ham foreslaaede Prøver; men det gjør den ærede Rigsdagsmand ikke, han gaaer netop ud fra det, som han skulde bevise. Nei, der var en anden Gang, hvor der skete et saadant Stormløb imod Landets Repræsentanter, og det skete fra det samme Sted som nu, og i Anledning af Noget, der lignede denne Sag i høi Grad. Det er langt fra en Snees Aar siden, det skete. Det var i Aaret Fyrgetyve, da den souveraine Regjering forelagde et Lovudkast om Forhandling af Landmandens Producter. Dengang var der meget mere Uro i Kjøbstæderne end nu; Frygten trængte ind i Stænderforsamlingen og det er forbausende at læse de Taler, som dengang bleve holdte. Det gik saavidt, at, havde man dengang fundet paa, hvad man ikke gjorde, at indgive Petitioner, kunde man have faaet ikke 15000 Underkrifter fra 30 Kjøbstæder, men man kunde have faaet ligesaamange Underkrifter, som der var Mennesker i Byerne. Der var ogsaa Folk nok, som paatog sig at fortælle Regjeringen, at al lovlig Orden i Landet vilde ophøre, at der vilde opvære en Masse nye Kjøbstæder, der vilde ruinere de gamle og saa fremdeles, og dog er der ingen Lov, der har været til større Gavn for Kjøbstæderne end netop denne, som de dengang talte saameget imod, og som de ansaae for deres Fordærvelse. Naar vi lægge Mærke til, hvilket Opvinding i Handel og Vandel Kjøbstæderne siden den Tid have faaet, vil man see, hvilket Gavn denne Lov har bragt dem, som de dengang arbejdede imod af al Magt. Dengang var det den souveraine Konge, det var Minister Steman, der stod fast, og jeg troer ikke, at den danske Rigsdag og den constitutionelle Minister vil staae mindre fast med Hensyn til denne Sag. Naar forøvrigt den meget ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Mourad) har meent, at vi gjorde to Spring paa engang, da maa jeg dertil bemærke, at det virkelig ikke forekommer mig at være Noget, der ligger i Begrebet, det er blot et Ordspil, en Dildbemærkning. Vi affasse Prøven, det er sandt; men vi gjøre ikke to Spring paa engang, idet vi affasse Prøven, fordi der tidligere var to Prøver. Jeg maa i Korthed reasumere hvad jeg har sagt, og det gaaer ud paa, at jeg ikke har hørt

nogen Skygge af Bevis for, at Capitalerne kunne, naar vi affasse Prøven, virke paa en mere ødelæggende eller forfællig Maade fra den, paa hvilken de nu kunne virke; jeg har heller ikke hørt anføre nogen for mig gyldig Grund, hvorfor man bør vige tilbage fra at følge sin Overbevisning om denne Sag. Dette sidste Udtryk er jeg berettiget til at bruge ifølge den Henvendelse, der er sket saavel til mig som til de andre Rigsdagsmænd.

J. M. Hansen: Jeg maa begynde med at gjøre opmærksom paa, hvorledes den ærede Ordfører søgte at støtte sin Sag ligeoverfor mig, navnlig ved at gjøre gjældende, at jeg tidligere skulde have stillet mig paa det tvungne Laugsvæsens Standpunkt, og erklæret at en almindelig Prøve var tilstrækkelig for at sikkre sig Duellighed hos Haandværkeren, men at jeg idag havde stillet mig anderledes. Jeg maa ligesrem protestere mod denne Maade at kæmpe paa, at lægge noget Andet i Modstanderens Uttringer, end der ligesrem er sagt. Jeg begyndte tværtimod idag med at sige, at jeg henholdt mig til det, jeg havde sagt under Sagens første Behandling, og det skulde da være forunderligt, om jeg havde stillet mig anderledes idag end sidst, naar jeg henholder mig til, hvad jeg dengang har udtalt. Jeg har i Begyndelsen af denne Session, ja længe førend Sagen her kom for, vedkjendt mig at være en afgjort Modstander af det tvungne Laugsvæsen, saa at Ingen kan henregne mig til dem, der forsvare det. Jeg har i en lang Række af Aar erklæret, at en Afslæggelse af Mesterprøve ikke i mindste Maade godtgjorde for Publikum, at den, der afslagde den, var i Besiddelse af større Duellighed end den, der ikke havde afslagt den, saa det er aldeles uberettiget, naar den ærede Ordfører vil sige, at jeg idag har ladet saadanne Ord falde, som jeg aldrig har brugt. Jeg forbeholder mig, at man kun bedømmer det, jeg har sagt, men at man ikke tillægger mig Noget, som jeg ikke har sagt. Det Samme gjælder overhovedet ogsaa om den ærede sidste Taler. Han har i høie og stærke Ord talt om Meget, der er sagt og ikke sagt her i Salen. Jeg skulde meget anholde om, at man, naar man her i Salen angriber Forslag, der